DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 5 maja 1950 **Nr 12** Poz. 69 - 78

TREŚĆ:

69

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 marca 1950 r.

w sprawie organizacji akcji socjalnej

Na podstawie okólnika Prezesa Rady Ministrów Nr 7 z 18 lutego 1950 roku w sprawie akcji socjalnej dla pracowników państwowych i samorządowych (Monitor Polski Nr A-26, poz. 279), zarządzam:

1. Całokształtem akcji socjalnej dla pracowników władz, urzędów, instytucji, banków i zakładów podległych Ministerstwu Finansów kieruje referat Socjalny w Wydziale Świadczeń Departamentu Kadr i Szkolenia Zawodowego.

2. Ustalam następujące organa aparatu akcji socjalnej w jednostkach organizacyjnych resortu:

a) referaty akcji socjalnej w Izbach Skarbowych oraz w centralach Narodowego Banku Polskiego, Banku Inwestycyjnego, Banku Rolnego, Banku Rzemiosła i Handlu, Banku Komunalnego, Powszechnej Kasy Oszczędności oraz Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych;

b) referentów akcji socjalnej w Głównym Inspektoracie Ochrony Skarbowej, Państwowym Zakładzie Emerytalnym, dyrekcjach ceł, okręgowych urzędach likwidacyjnych oraz we władzach, urzędach, oddziałach banków i instytucji, zatrudniających ponad 500 pracowników.

W pozostałych jednostkach organizacyjnych sprawy akcji socjalnej załatwiają specjalnie wyznaczeni pracownicy obok innych zajęć służbowych.

3. Referaty (referenci) akcji socjalnej wchodzą w skład jednostek organizacyjnych załatwiających sprawy osobowe względnie osobowo organizacyjne.

4. Do zadań referatów i referentów akcji socjalnej w izbach skarbowych, Głównym Inspektoracie Ochrony Skarbowej, Państwowym Zakładzie Emerytalnym, dyrekcjach ceł, okręgowych urzędach likwidacyjnych, centralach banków i Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych, należy kierowanie całością akcji socjalnej pracowników tych władz, instytucji, zakładów oraz pracowników podległych im jednostek organizacyjnych. W szczególności do referatów tych należeć będą sprawy: projektowania planu akcji socjalnej, gospodarowania funduszami, projektowania inwestycji urządzeń socjalnych i ich wykorzystania oraz inne, zlecone zarządzeniami Ministerstwa Finansów. Zadania powyższe w stosunku do pracowników Zarządu Centralnego Ministerstwa Finansów spełnia referat Socjalny w Wydziale Świadczeń Departamentu Kadr i Szkolenia Zawodowego.

5. Do zadań referentów i specjalnie wyznaczonych pracowników w pozostałych jednostkach organizacyjnych należą sprawy współdziałania z referatami (referentami) jednostek nadrzędnych w sprawach akcji socjalnej pracowników danej jednostki.

6. Do prac w akcji socjalnej powoływać należy przede wszystkim pracowników mających odpowiednie przygotowanie fachowe, wysokie kwalifikacje osobiste i cieszących się zaufaniem ogółu pracowników. Kandydatury powinny być uzgodnione z właściwymi ogniwami Związku Zawodowego.

7. Zadania swoje aparat akcji socjalnej wykonuje w porozumieniu z właściwymi instancjami Związku Zawodowego Pracowników Finansowych. W szczególności Związek Zawodowy współdziała przy ustalaniu szczegółowych programów akcji socjalnej, przy układaniu oraz zatwierdzaniu preliminarzy budżetowych poszczególnych akcji i wszelkich zmian w budżetach, w prowadzeniu akcji i kontroli urządzeń i placówek oraz prowadzi społeczną kwalifikację kandydatów do poszczególnych form akcji socjalnej.

Terenowe (wojewódzkie i powiatowe) ogniwa związku zawodowego współdziałają ponadto w koordynacji akcji socjalnej pracowników wszystkich jednostek organizacyjnych resortu (władz, urzędów, banków, instytucji i zakładów) w swych okręgach.

8. Przy prowadzeniu akcji socjalnej korzystać należy przede wszystkim z urządzeń społecznych utrzymywanych i administrowanych przez Państwo, samorząd, związki zawodowe oraz organizacje społeczne.

9. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1950 roku.

Minister Finansów K. Dąbrowski

70

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 17 kwietnia 1950 r.

w sprawie przeniesienia siedziby przedsiębiorstwa „Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych" z m. Łodzi do m. st. Warszawy.

Na podstawie § 2 zdanie drugie statutu przedsiębiorstwa „Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych" (Monitor Polski z 11 maja 1947 r. Nr 63, poz. 458) zarządzam, co następuje:

§ 1. Siedzibę przedsiębiorstwa „Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych" znajdującą się w m. Łodzi przenosi się do m. st. Warszawy.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1950 roku.

Minister Finansów K. Dąbrowski

71

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 21 kwietnia 1950 r.

w sprawie sprawozdawczości statystycznej inwestycyjnej odnośnie inwestycji Ministerstwa Finansów zamieszczonych w Planie Inwestycyjnym.

Na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 47 z dnia 6 marca 1950 r. w sprawie sprawozdawczości statystycznej inwestycyjnej zarządzam, co następuje:

§ 1. Wprowadza się w resorcie Ministerstwa Finansów obowiązek sprawozdawczości statystycznej inwestycyjnej dla inwestycji, dokonywanych w ramach Planu Inwestycyjnego, według zasad zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 47 z dnia 6 marca 1950 r. i szczegółowych instrukcji o sposobie sporządzania poszczególnych sprawozdań (Instrukcja P. K. P. G. Nr 17), oraz postanowień niniejszego zarządzenia.

§ 2. Sprawozdawczością inwestycyjną objęci są wszyscy inwestorzy resortu Ministerstwa Finansów wymienieni w części II Planu Inwestycyjnego.

§ 3. Obowiązek składania sprawozdań z wykonywanych inwestycji ciąży w zasadzie na inwestorach bezpośrednich, na inwestorach naczelnych oraz na inwestorze centralnym.

W odniesieniu do inwestycji administracji skarbowej obowiązek składania sprawozdań, przewidziany dla inwestorów bezpośrednich, przechodzi na inwestorów głównych.

§ 4. Inwestorem centralnym w stosunku do wszystkich inwestycji resortu jest Ministerstwo Finansów, Departament Organizacyjno-Administracyjny Tenże Departament jest inwestorem naczelnym w stosunku do inwestycji administracji skarbowej. Poza tym inwestorami naczelnymi są: Dyrekcja Państwowej Wytwórni Papierów Wartościowych, Dyrekcja Mennicy Państwowej, Dyrekcja Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, Dyrekcja Państwowego Zakładu Emerytalnego oraz Dyrekcje Banków: Narodowego Banku Polskiego, Banku Inwestycyjnego, Banku Rzemiosła i Handlu, Banku Rolnego, Powszechnej Kasy Oszczędności i Banku Handlowego.

Inwestorami głównymi są izby skarbowe, wymienione w Planie Inwestycyjnym.

Do grupy inwestorów bezpośrednich zostają zaliczone jednostki organizacyjne, na rzecz których dokonywana jest inwestycja w ramach Planu Inwestycyjnego, lub ich dyrekcje budowy.

§ 5. Wszyscy inwestorzy, wymienieni w § 3, obowiązani są do sporządzania sprawozdań, na formularzach ustalonych zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 6 marca 1950 r., oraz zgodnie z instrukcjami do tegoż zarządzenia o sposobie wypełniania poszczególnych sprawozdań (Instrukcja P. K. P. G. Nr 17).

§ 6. Inwestorzy główni, oraz inwestorzy naczelni, w których dyspozycji pozostaje tylko jeden obiekt inwestycyjny, zwolnieni są od obowiązku sporządzania raportów zbiorczych.

§ 7. Obowiązkiem składania raportów o stanie dokumentacji technicznej objęci są wszyscy inwestorzy wymienieni w § 3 niniejszego zarządzenia.

§ 8. Nakłada się obowiązek na inwestorów naczelnych oraz inwestorów głównych wykonania § 6 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 47 z dnia 6 marca 1950 r. w wyznaczonym terminie do dnia 1 maja 1950 r. Odpisy wykazów, przesłanych właściwym biurom regionalnym P. K. P. G., należy przesłać równocześnie Ministerstwu Finansów, Departament Organizacyjno-Administracyjny.

§ 9. Odbiorcy raportów IW-1 otrzymają od Ministerstwa Finansów, w terminie do dnia 1 maja 1950 r., wykaz inwestorów zwolnionych od obowiązku składania raportów negatywnych według wzoru IW-11.

§ 10. W raportach kwartalnych wynikowych, sporządzanych wg wzoru „IW-1 lub IW-2", wszyscy inwestorzy objęci obowiązkiem przesyłania powyższych raportów winni stosować jako jednostki rzeczowe:

a) dla inwestycji budownictwa administracyjnego rozmiar w m³ (kubaturę całego obiektu), zaś wyniki w m² powierzchni użytkowej;

b) dla inwestycji P. W. P. W. oraz Mennicy Państwowej rozmiar w m³ (kubaturę całego obiektu), zaś wynik w tonach produkcji rocznej.

§ 11. Ministerstwo Finansów powiadomi do dnia 1 maja 1950 r. tych inwestorów, których tytuły inwestycyjne mają szczególne znaczenie gospodarcze i którzy w związku z tym będą wysyłać wtórniki IFr-1, ID-1 i IW-1 do inwestora centralnego (w 2 egzemplarzach) oraz będą stosować sprawozdawczość alarmową (§ 8 i § 11 Zarządzenia Przewodniczącego P. K. P. G. Nr 47 z dnia 6 marca 1950 r.).

§ 12. Ustala się następujące terminy przesyłania raportów:

1) dla raportów miesięcznych i kwartalnych:

a) przez inwestorów bezpośrednich i głównych — do dnia 5 po upływie miesiąca lub kwartału sprawozdawczego,

b) przez inwestorów naczelnych — do dnia 10 po upływie miesiąca lub kwartału sprawozdawczego.

2) dla kwartalnych analiz przebiegu inwestycji:

a) przez inwestorów bezpośrednich i głównych — do dnia 10 po upływie kwartału sprawozdawczego,

b) przez inwestorów naczelnych — do dnia 15 po upływie kwartału sprawozdawczego.

Pierwsze sprawozdania (raporty i analizy) oraz sprawozdania (raporty) zbiorcze powinny być sporządzone i przesłane: miesięczne za kwiecień 1950 r., obejmujące działalność za czas od 1. I. do 30. IV. 50 r. i kwartalne, wraz z analizami, za I-szy kwartał 1950 r. — w miesiącu maju 1950 r. w wymienionych wyżej terminach.

§ 13. Obowiązek wykonania postanowień § 15 zarządzenia Przewodniczącego P. K. P. G. Nr 47, ciąży na wszystkich inwestorach naczelnych, wymienionych w § 4 niniejszego zarządzenia, w terminie do dnia 30 kwietnia 1950 r.

§ 14. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1950 r.

Równocześnie uchyla się poprzednie zarządzenia w sprawie sprawozdawczości inwestycyjnej za rok 1950.

Minister Finansów K. Dąbrowski

72

OKÓLNIK

z dnia 20 kwietnia 1950 r.

w sprawie częściowej zmiany okólnika z 16. XII. 1949 r. w sprawie zabezpieczenia należności podatkowej aptek z tytułu poboru spirytusu czystego po niższej cenie.
Nr BD. 376/5/50.

W okólniku z 16. XII. 1949 r. w sprawie zabezpieczenia należności podatkowej aptek z tytułu poboru spirytusu czystego po niższej cenie (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 40, poz. 281) wprowadza się następujące zmiany:

W pkt. 2) skreśla się wyrazy „względnie w formie gwarancji Narodowego Banku Polskiego".

Punkt 4) otrzymuje nowe brzmienie:

„W przypadku powstania należności podatkowych z tytułu poboru spirytusu czystego po niższej cenie od którejkolwiek z aptek i nieuregulowania przez nią tych należności w ciągu miesiąca cała należna kwota winna być na podstawie orzeczenia wymiarowego pokryta ze złożonego zabezpieczenia gotówkowego".

W załączonej do powyższego okólnika deklaracji skreśla się pkt 2).

Dyrektor Departamentu Inż. T. Sibera

73

OKÓLNIK

z dnia 22 kwietnia 1950 r.

w sprawie regeneracji kalek maszynowych.
Nr OR. 10480/1/50.

Drobne i napozór nieznaczące oszczędności w zużyciu materiałów biurowych w skali ogólnopaństwowej stanowią poważne pozycje.

W wydatkach na cele biurowe niepoślednią rolę odgrywają wydatki na kalkę maszynową, zużycie której w administracji skarbowej jest badzo duże.

Na podstawie przeprowadzonych badań, w związku ze złożonym przez ob. Czarnecką Irenę, referendarza w O. U. L. w Lublinie, projektem racjonalizatorskim ustalono, że kalki maszynowe pozornie nienadające się do użytku mogą być wykorzystane z pożytkiem przy zastosowaniu zabiegu polegającego na odświeżeniu ich (regeneracji).

Czynność odświeżania polega na tym, że zużytą kalkę podgrzewa się od strony niekalkującej, czy to przy pomocy kuchenki gazowej, elektrycznej lub zwykłej płyty kuchennej itp. Pod wpływem ciepła farba znajdująca się na odwrotnej stronie kalki rozlewa się, pokrywając miejsca zużyte. Kalki w ten sposób odświeżone nadają się do użytku.

Sposób taki zastosowany został między innymi urzędami i w Kancelarii Ogólnej Ministerstwa Finansów, dając pozytywne rezultaty.

Przy umiejętnym stosowaniu tego zabiegu można uzyskać znaczne oszczędności w zużyciu kalki.

W związku z powyższym, Ministerstwo Finansów poleca, aby kalki maszynowe częściowo zużyte nie były niszczone lecz zbierane i przekazywane działom gospodarczym, celem ich regeneracji.

Dyrektor Departamentu H. Birencwajg

74

OKÓLNIK

z dnia 25 kwietnia 1950 r.

w sprawie podatku obrotowego przy odstępowaniu niektórych rodzajów zboża na rzecz Państwa. Nr PM. 2065/3/50.

W myśl przepisów rozporządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z 29 grudnia 1949 r. w sprawie odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zboża na rzecz Państwa (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 2, poz. 8) przy oddaniu zboża do przemiału gospodarczego podlega odstąpieniu na rzecz Państwa:

1. pszenica — 20%,
2. jęczmień — 15%,
3. owies — 10%,
4. mieszanki kłosowe i kłosowo-strączkowe — 10% ogólnej ilości oddanej do przemiału (§ 2 ust. 1 rozp.).

Przez zboże oddane do przemiału gospodarczego rozumie się zboże oddane do przemiału lub wymiany na przetwory zbożowe przez producentów rolnych albo przez pracowników, którzy je otrzymali z tytułu wynagrodzenia za pracę (§ 1 ust. 1 rozp.).

Osobom, które odstąpiły zboże na rzecz Państwa, wydaje się pokwitowania wg wzoru ustalonego przez Ministra Handlu Wewnętrznego (§ 5 rozp.).

Osoby, prowadzące młyny, obowiązane są: 1) przyjąć odstąpione na rzecz Państwa zboże, należycie je zmagazynować i zapłacić za nie wg cen obowiązujących (§ ust. 1 rozp.); 2) zboże, o którym mowa w pkt 1) zgłaszać 11, 21 i ostatniego dnia każdego miesiąca powiatowej ekspozyturze przedsiębiorstwa państwowo-spółdzielczego „Polskie Zakłady Zbożowe", podając rodzaj, gatunek i ilość zboża i następnie w oznaczonym terminie własnym staraniem i środkami dostarczać do wskazanego punktu odbioru (§ 6 ust. 1 rozp.). Punkty odbioru zboża zwracają dostarczającemu zboże zapłaconą przez niego należność za zboże oraz koszty transportu wg stawek ustalonych przez Ministra Handlu Wewnętrznego (§ 6 ust. 2 rozp.).

Z przytoczonych przepisów wynika, że osobami odstępującymi zboże na rzecz Państwa nie są osoby, prowadzące młyny, lecz producenci rolni albo pracownicy, którzy zboże otrzymali tytułem wynagrodzenia za pracę.

Osoby, prowadzące młyny, w odniesieniu do zboża, o którym wyżej mowa, nie występują w tym przypadku ani w charakterze sprzedawców tego zboża, ani też w charakterze pośredników handlowych. Czynności, wymienione w §§ 3, 4 i 5 rozporządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 29 grudnia 1949 r., są czynnościami zleconymi, wykonywanymi przez osoby, prowadzące młyny, na rzecz Państwa nieodpłatnie. Osoby te otrzymują tylko zwrot poniesionych przez nie na rachunek Państwa należności za zboże oraz kosztów transportu tego zboża wg stawek ustalonych przez Ministra Handlu Wewnętrznego.

W związku z powyższym Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że świadczenia, polegające na wykonywaniu przez osoby, prowadzące młyny, czynności na rzecz Państwa na zasadzie przepisów rozporządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z 29 grudnia 1949 r. w sprawie odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zboża na rzecz Państwa, podatkowi obrotowemu nie podlegają.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

75

OKÓLNIK

z dnia 28 kwietnia 1950 r.

w sprawie właściwego wystawiania nakazów płatniczych. Nr PM. 6090/1/50.

W jednym z urzędów skarbowych sporządzono i doręczono podatnikowi nakaz płatniczy na podatek z wykazaniem do uiszczenia kwoty 1 zł, wynikłej z tytułu różnicy pomiędzy kwotą ustalonego wymiaru, a przypisem zaliczek. Na druku nakazu płatniczego nie została skreślona klauzula co do obowiązku uiszczenia w określonym terminie reszty podatku, która w konkretnym przypadku wynosiła 1 zł, i co do rygorów w przypadku nieuiszczenia należności wykazanej w nakazie. Posłużyło to za powód do uzasadnionej krytyki czynności władz podatkowych.

Podając powyższy fakt do wiadomości, Ministerstwo Finansów zarządza, aby władze podatkowe przy wystawianiu nakazów płatniczych, — o ile wykazana do uiszczenia różnica pomiędzy wymiarem podatku a przypisem zaliczek na podatek nie przekracza 50 zł — nie wykazywały takiej należności do pobrania, a powołując się na niniejsze zarządzenie umarzały ją na podstawie art. 35 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) z uwidocznieniem decyzji w tym względzie na nakazie płatniczym. W przypadku, gdy kwota należności wynosi ponad 50 zł a nie przekracza 100 zł należy w druku nakazu płatniczego skreślać odpowiednie teksty co do obowiązku uiszczenia podatku w określonym terminie i co do rygorów w przypadku nie uiszczenia należności wykazanej w nakazie, a wstawiać na miejsce tych tekstów pouczenie, że przypadająca do uiszczenia należność będzie wymagalna od podatnika przy najbliższej wpłacie jego następnych należności podatkowych. O ile dłużnik przestanie być podatnikiem, należy co do likwidacji tego rodzaju należności podatkowych stosować tryb przewidziany w ust. 2 okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 11 kwietnia 1949 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 13, poz. 76).

za Ministra Finansów
Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

76

OKÓLNIK

z dnia 30 kwietnia 1950 r.

w sprawie otwarcia rachunków Funduszu Specjalnego na akcję socjalną. Ks. 914/3/50.

Ministerstwo Finansów upoważnia urzędy skarbowe do otwierania władzom i urzędom państwowym rachunku sum funduszów specjalnych p. n. „Fundusz Specjalny na akcję socjalną".

Rachunek otwiera się każdej władzy względnie urzędowi administracji państwowej na podstawie zgłoszonego urzędowi skarbowemu przez władzę (urząd) wniosku. Na rachunku będą lokowane wpłaty z tytułu odpłatności za korzystanie przez pracowników administracji państwowej z niektórych form akcji socjalnej.

Władzom centralnym rachunek „Funduszu Specjalnego na akcję socjalną" zostanie otwarty w Centralnej Księgowości Ministerstwa Finansów.

W zakresie rachunkowości sum „Funduszu Specjalnego na akcję socjalną" mają być stosowane przepisy rachunkowo-kasowe dla władz i urzędów państwowych.

Dyrektor Departamentu Prof. Dr. St. Skrzywan

77

OKÓLNIK

z dnia 4 maja 1950 r.

w sprawie rejestrów wymiarowych podatku obrotowego i dochodowego (dz. II) za rok 1949. Nr PM. 5295/1/50.

Ministerstwo Finansów zawiadamia, że nakład druków: nakaz płatniczy oraz rejestr wymiarowy dla podatku obrotowego i dochodowego (dz. II) za rok podatkowy 1949 został dokonany. W najbliższych dniach wymienione druki zostaną przesłane urzędom skarbowym.

Co do techniki prowadzenia rejestrów pozostają w mocy wskazówki, zawarte w instrukcji o prowadzeniu rejestrów wymiarowych (Dz. Urz. Min. Sk. z 1948 r. Nr 65, poz. 258) oraz w okólniku z dnia 6 maja 1949 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 17, poz. 113) ze zmianami, wynikającymi z nowego układu druku nakazu płatniczego i rejestru, w szczególności:

1) przedziałkę 2 rejestru wypełnia się tylko dla przedsiębiorstw przemysłowych i dla rzemiosła, przy czym dla przemysłu należy wpisać „w Izbie Przemysłowo-Handlowej", a dla rzemiosła „w Izbie Rzemieślniczej";

2) w przedziałce 4 rejestru należy podać np. „sprzedaż art. spożywczych, pracownia krawiecka, nieruchomość" itp.;

3) przedziałki 9, 10, 12, 13 i 14 wypełnia dział rachunkowo-kasowy tylko w nakazie płatniczym; w rejestrze i w odbitce dla Głównego Urzędu Statystycznego wymienione przedziałki pozostają niewypełnione;

4) przedziałki 31—36 rejestru wypełnia się również przebitkowo; wpisane w druku nakazu płatniczego na odwrocie „dowodu doręczenia", liczby służą działowi rachunkowo-kasowemu dla sprawdzenia kwot przypisanych zaliczek i dla dokonania dalszych zapisów w kartach kontowych.

Ministerstwo Finansów poleca założyć za rok 1949 odrębny rejestr dla każdego referatu wymiarowego (odmiennie niż to przewidują przepisy § 187 ust. 2 I. Us.). Numeracja w każdym rejestrze będzie biegła odrębnie. W związku z tym na każdej karcie (odbitce) rejestru obok „symbolu" należy podawać Nr referatu (21, 22, 23 itd.), oddzielony od „symbolu" kreską skośną. Takie oznaczenie kart rejestru umożliwi Głównemu Urzędowi Statystycznemu prowadzenie ewidencji oraz kontroli kompletności ilościowej opracowywanego materiału. Ponadto Ministerstwo Finansów zarządza, aby każdy urząd skarbowy zawiadomił Główny Urząd Statystyczny, przy okazji pierwszej przesyłki odbitek rejestru za rok 1949, o ilości referatów wymiarowych.

Kwoty wymierzonych podatków i ustalonego wkładu S. F. O. sumuje się od początku rejestru. Natomiast kwoty przypisanych (odpisanych) różnic sumuje się za każdy miesiąc oddzielnie.

Wicedyrektor Departamentu R. Galster

78

ZARZĄDZENIE KOMISJI DEWIZOWEJ Nr 51

z dnia 20 kwietnia 1950 r.

w sprawie sprzedaży za złote eksponatów na Międzynarodowych Targach Poznańskich w 1950 r.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi, w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 7 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 86/38, poz. 584) zmienionego dekretem Prezydenta R. P. z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 549) Komisja Dewizowa zarządza, co następuje:

Zezwala się generalnie — w okresie od dnia 23 kwietnia do 20 maja 1950 r. — na sprzedaż za złote towarów przywiezionych przez wystawców zagranicznych na Międzynarodowe Targi Poznańskie, na warunkach następujących:

1) sumy uzyskane ze sprzedaży wyżej wspomnianych towarów winny być wnoszone do Banku Handlowego w Warszawie S. A. na rachunki zagranicznych wystawców, specjalnie w tym celu otwarte;

2) z rachunków tych mogą zainteresowani wystawcy podejmować kwoty na bieżące wydatki związane z udziałem w Międzynarodowych Targach Poznańskich do wysokości kwoty zł 500.000.— (zł pięćset tysięcy) na jedną firmę wystawiającą, **z wyjątkiem pokrycia opłat za dzierżawioną powierzchnię na terenie Targów, wydatków związanych z transportem eksponatów na przebiegach zagranicznych oraz wydatków na zakup towarów przeznaczonych na eksport;**

3) Upoważnia się Międzyministerjalną Komisję Targów i Wystaw do ustalania wysokości kwot do podjęcia i zużycia w kraju na wydatki, związane z udziałem w Międzynarodowych Targach Poznańskich w przypadkach, w których państwo występuje jako jeden sprzedawca;

4) Wszelkie nadwyżki ponad kwoty wspomniane pod pkt 2 i 3 pozostają na rachunkach zablokowanych.

Komisja Dewizowa
H. Kotlicki Ed. Wierzchoń

KOMUNIKATY

o unieważnieniu pieczęci urzędowej, blankietu asygnaty kasowej, znaczka legitymacyjnego.

Unieważnia się:

1) pieczęć urzędową do tuszu z napisem w otoku: „Kontrola Akcyzowa 633" — Nr rozpoznawczy 44439, zagubioną przez rewidenta skarbowego Rejonu Kontroli Akcyzowej w Busku-Zdroju.

2) blankiet asygnaty kasowej Seria H Nr 408353, brak którego stwierdzono w Kasie 1 Urzędu Skarbowego w Kaliszu.

3) znaczek legitymacyjny z napisem: „Ochrona Skarbowa Nr 148", zagubiony przez kontr. komisarza skarbowego w Rejonowym Inspektoracie Ochrony Skarbowej w Toruniu.

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacji urzędowych.

Unieważnia się zagubione legitymacje urzędowe:

Nr 121, wydaną przez Izbę Skarbową w Katowicach dla ob. Józefa Jaszczyka.

Nr 450, wydaną przez Izbę Skarbową w Katowicach dla ob. Władysławy Albin.

Nr 2017, wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny w Warszawie dla ob. Terens Adam.

Nr 1333, wydaną przez Izbę Skarbową we Wrocławiu dla ob. Jaroszewicza Wacława.

Nr 2060, wydaną przez Izbę Skarbową we Wrocławiu dla ob. Przybyły Mieczysława.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata wynosi rocznie zł 2000; półrocznie — zł 1100; kwartalnie — zł 600.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe Administracji Dz.Urz. Min. Finansów w P. K. O. w Warszawie Nr I-4428/416.

Należność za ogłoszenia o zagubionych lub skradzionych legitymacjach urzędowych wynosi zł 400 (ryczałt).

Inne ogłoszenia — zł 90 za 1 mm szerokości jednej szpalty.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 30

ODBIORCA:

Druk. PWPW., Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 14033. B-109711, 6. V. — 8. V. — 50.